

Het rijk der elementen.

Peter de Volder november 2011

Ik schilderde zelfportretten, en daarna landschappen. Ik raakte gefascineerd door schematische dingen op papier, zoals in de elektronica, en ook nog eens gefascineerd door alle zaken van binnen, wat speelt er in het hoofd van de mens, psychologie, Boeddhisme, Zen. Mensen op pleinen, op bankjes, binnen komend, verdwijnend...

Diep in mijn hart wilde ik dat al die dingen ergens bij elkaar zouden gaan komen, in tekeningen, vooral schilderijen, daar een groot verband zouden maken, ergens waar de sfeer misschien vreemd is, raadselachtig, onzinnig soms, soms ook diep. Ik schilderde na heel veel aarzelingen een kamer. Een eerste kamer. En die kamer werd naarmate ik er verder in werkte niet zo heel erg realistisch, maar bleef wel kamer en werd niet een vrijblijvende soort kamer.

Ik schilderde er blokken in, kisten, doodskisten, een soort bloemen, een hertenschaduw, een been twee benen aan de muurrand vastgekleefd, een klok, losse wijzers, vierkant, buste van mezelf, stippellijnen met teken-tjes of cijfers, en schaduwen, schaduwen...

Waarom valt de schaduw van het hert het schilderij met de gestippelde vierkantjes in, waarbij zich aan de linkerrand een groot druk beschilderd veld vol kleuren vastkleeft, pasteuzer in de verf gezet, maar niet te dik naast het groene gras, en verder vierkanten dwars en recht, en dat been uit de muur, waarom...?

Misschien heeft het zo moeten zijn. Ik verwerp veel van wat ik aan een schilderij toevoeg, neem geen genoegen met het eerste het beste. Ik gooi meer weg dan wat ik over houd.

Het is een rare dialoog, al dat schilderen. Niks praat terug. En toch en toch...

Benen, ieder been of ieder benenpaar met een eigen identiteit, kelur, verfopbrengst, vorm, uitwerking... Een hoofd bijvoorbeeld als een silhouet is toch echt iemand anders als een hoofd gevuld met vegen roestbruin en zwart.

Ik maak een beeld, en dat spreekt vol overtuiging of juist niet, en zo is de mededeling daar: wel of niet.

Ik sta voor een onaf schilderij en opeens zie ik dat daar links een kat moet komen, niet voluit geschilderd maar als lijn, en toch wel met een schaduw aan de kat gekleefd, alsof ie toch vol van vlees is, die kat.

Ik heb geen antwoord op het waarom van die kat. Of waarom al die benen. Het zou mooi zijn als de kijker een eigen antwoord heeft, een eigen invulling.

In mijn betere schilderijen geef ik geen antwoorden. Er hangen vragen die door alle elementen bij elkaar worden opgeroepen. Daarmee moet ook ik het stellen. Want als er te veel een verhaal ontstaat schilder ik het verhaal deels weer weg. Niet omdat verhalen stuk moeten, maar omdat ik wil dat er zich niet één verhaal ontspint, maar verschillende lijnen die open een web weven, dan eens hierheen dan daarheen.

Het rijk der elementen.

Wat is het innerlijk van een halve man op een houten stoel?

November 2011